

РАН БОСИЛЕК

СЪНЯТ НА ЦАРСКИЯ СИН

chitanka.info

Един цар имал син и дъщеря. Син му бил на десетина години, а дъщеря му била още по-малка. Една нощ царският син сънувал, че си мие лицето. Царят му поливал, а царицата му давала кърпата да се избърше. На сутринта момчето разказало на баща си своя сън. Царят кипнал и викнал разсърден:

— Тъй ли? Аз да ти слугувам? Как смееш да говориш пред мене!
Отсега нататък ти не си ми вече син! Върви, където ти очи видят.

Царят напълнил една торба с пари на детето, дал му кон от обора си и го изпъдил.

Момчето яхнало коня и тръгнало, където му очи видят. Вървяло, вървяло, навлязло в една гора. Не се виждало из нея нито човек да е ходил, нито пиле да е хвръкнало.

Момчето обикаляло, обикаляло гората и стигнало до една колиба. При колибата имало овчарска кошара, а пък нямало нито куче, нито човек. Момчето слязло от коня, вързало го за кошарата и влязло в колибата. Вътре видяло сляп старец, който седял при огнището. В колибата имало паници, чували и други овчарски покъщнини. Като видяло, че овчарят е сляп, момчето не му се обадило.

Изминало се доста време. Момчето огладняло. Но и на стареца се прияло. Той станал, намерил качамак, сипал в една паница кисело мляко и седнал да се храни. Седнало и момчето, па почнало мълчешком да яде. Като се довършило млякото, старецът станал и сипал още една паница. Довършила се и тя, па сипал трета. Старецът се много зачудил: друг път се наядал с една паница, а сега сипал тъкмо три паници. Сетил се той, че има някой в колибата, който го подяде. Станал, дигнал паницата от софратата, седнал пак при огнището и казал:

— Познавам, че има някой в колибата ми. Който си, обади ми се, та да зная човек ли си!

— Човек съм, дядо, човек.

— Кой си ти и отде идеш? — попитал старецът.

Момчето му разказало какво патило, как изпаднало в колибата и добавило:

— Искаш ли ме, дядо, да остана при тебе?

Старецът отговорил:

— Искам те, синко, как да те не искам. Ти виждаш, аз съм сам-самичък тука. Ще те имам за свое дете. Не ще видиш нужда от нищо.

Вечерта надошли стада кози и овци. Те самички се прибрали от гората и влезли в кошарата. Старецът рекъл на момчето:

— Хайде сега да ми помогнеш да издоим овцете и козите!

Момчето му помогнало.

То обикнало стареца като баща и за всичко го слушало и му помогало.

Така отрасло юнак за женене.

Веднъж момъкът видял, че в една дупка на колибата имало пъхната свирка. Помолило стареца да му я даде. Старецът му я дал и царският син се научил толкова хубаво да свири, че никой не би го надсвирил.

Но не излизал никога в гората. Веднъж много му се приискало да излезе, та рекъл на стареца:

— Дядо, яде ли ме пуснеш да отида с овцете и козите из гората?

— Защо не — рекъл старецът, — иди, само чуй какво иде ти кажа! Ехе-е там, зад полянката, има две големи дървета. Ти ще ги видиш и познаеш отдалеч. По-високи са от другите. До тях не се доближавай, защото лошо ще изпариш. Аз от тях ослепях.

Момъкът обиколил гората, видял дърветата и си рекъл:

— Какво ще ми стане, ако ида при тях?... Отдалеко ще ги видя какви са.

Той ги наблизил и видял, че под тях имало шарена чешма, от която течала бистра вода. Момъкът седнал на страна и надул свирката.

Щом засвирил, две шарени, птички запели от върха на дърветата. Те пеели така хубаво, че да се забрави човек, като ги слуша.

Свирил момъкът, пели птичките. По едно време те слетели от дърветата, та станали, моми, ама какви моми! — като слънце греели. Момите се съблекли и се хвърлили в коритото да се къпят. Момъкът полека, полека се приближил до дрехите им. Едната го видяла, изскокнала бързо, грабнала си дрехите и хвръкнала. Но другата не могла да сети, когато се приближил, та той ѝ взел дрехите и се отдалечил от чешмата.

Момата се окъпала и вече излязла да се облече. Но видяла, че дрехите ѝ ги няма. Чак тогава забелязала момъка, видяла си дрехите у него и взела да му се моли:

— Дай ми, момко, дрехите! Брат да ми си, не ми ги вземай!

Момъкът ѝ рекъл:

— Ако се омъжиш за мене, ще ти ги дам.

Момата се съгласила, и той я завел в колибата. Старецът, като узнал каква е работата, много се зарадвал. Момъкът и момата станали мъж и жена. Те почитали и гледали добре стареца. Той ги имал като свои деца. Невестата намазала с някакви билки очите на стареца и той прогледнал. Станало му много драго и още повече ги обикнал. Не давал прах да падне върху юнака и невестата му.

По едно време момъкът се научил, че сестра му се жени. Той отишел при стареца и му рекъл:

— Научих от един ловец, че сестра ми се жени. Ще ме пуснеш ли да й отида на сватбата. Пак ще се върна. Невестата ще остане при тебе. Няма да бъдеш сам.

— Ще те пусна, синко, как няма да те пусна. Но най-напред ще те заведа да видиш богатствата ми, та да ти е умът все в тях. Посигурно ще се върнеш.

Старецът извадил от една дупка четиридесет ключа и въвел момъка и невестата в широка изба под земята. Най-напред отворил голяма желязна врата. Вътре имало тридесет и девет стаи. Старецът отворил първата. Тя била пълна само със сърмени дрехи. Той рекъл на момъка да си избере дрехи, каквото си хареса. Отворил друга, пълна със сребърни оръжия. И там му рекъл да си избере, каквото си ще оръжие. Отворил една по една всички стаи, и всичките били пълни с всякакви неща: в една само жълти жълтици, в друга сребро, в трета дребни пари, в четвърта сърмени дрехи, в пета отбор коне. Нито една стая не била празна.

Момъкът останал смяян от богатствата на стареца. Избрал си той дрехи и оръжие. Старецът му дал хвъркат кон, покрит със свила и сърма, и му поръчал да върши каквото конят му каже. Конят знаел да приказва.

Натъкnil се момъкът, та греел като слънце. Яхнал коня и тръгнал. Конят го попитал:

— Сега в кой град искаш да идем?

— В башината ми столица — отговорил момъкът.

— Тогава превържи си очите и се дръж здраво за гривата ми! — рекъл конят и хвръкнал по небето.

Летели, летели — стигнали в столицата. Конят рекъл на момъка:

— Развържи си сега очите, та да идем в башиния ти дворец.

В царския дворец се тъкмели вече за сватба, та имало много народ. Всички забелязали момъка и излезли да го посрещнат. Излезли и царят, и царицата, но не могли да го познаят. Пък и момъкът нищо не им открил. Въвели го вътре и му сторили големи почести.

Забелязала го сестра му. Но и тя не го познала. Щом го видяла, тя го обикнала и поискала да се омъжи за него. Когато сватовете дошли да я вземат, тя повикала баща си и майка си, па им рекла:

— Колете ме, бесете ме, не ща да тръгна с тия сватове. Не ща да се омъжа за моя годеник. Искам младия гостенин със съвремените дрехи!

И тъй я мъчили, и инак я придумвали — нищо не помогнало. Нямало що, изпратили викач да вика, че сватбата се отлага, и хората се разотишли. Върнали се сватовете без невеста.

Сега царят какво да прави! Да каже на госта, но не знае дали той ще се съгласи. Ако откаже, тогава къде да се дене от срам!...

Царят решил да даде богата гощавка и след гощавката да каже на госта.

На другата вечер се събрали всички царедворци на царската трапеза. Преди да почнат да ядат, царят станал самичък, та полял на момъка да се умие, а пък царицата му подала кърпа да се избръше. Като седнали на трапезата, момъкът запитал царя:

— Само тая ли щерка имате, царю честити, или имате и други деца?

— И син имах, момко, на твоя възраст. Но преди години сънува сън, че аз му поливам да се мие. Когато ми каза какво е сънувал, аз викнах сърдито: „Не искам да ти слугувам! Не си ми вече син. Иди, където ти видят очите!“ И той забягна и не го видях вече.

— Че какво има, ако сте му полели да се умие и ако сте му поднесли кърпа да се обърше? Вижте сега, не ми ли поляхте и не ми ли поднесохте кърпа ти и майка ми? Ето на, сънят ми се изпълни.

Като чули, че този момък е техният син, царят и царицата го прегърнали и дълго плакали от радост.

Момъкът преседял няколко дена още при родителите си и се разтушавал с тях. После им казал, че ще си отиде при стареца и при невестата. Поплакали баща му и майка му, мъчили се да го възпрат, ала не могли. Момъкът си отишел пак в гората.

Когато старецът умрял, царският син съbral всичкото му богатство, взел своята невеста и отишел при баща си, та станал цар.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.